

Κυριακὴ ΙΓ' Λουκᾶ (Λουκ. ιη', 18-27)
26 Νοεμβρίου 2006

Ἡ φιλαργυρία καὶ ἡ φιλοχρηματία εἶναι ἔνα μεγάλο ἀνθρώπινο πρόβλημα καὶ μιὰ φοβερὴ καὶ μεταδοτικὴ ἀρρώστια. Μιὰ κατάσταση, ποὺ ἀν δὲν προσέξουμε, μπορεῖ νὰ μεταβληθεῖ σὲ ύπαρξιακὴ φυλάκιση καὶ ἀσφυκτικὸ ἐγκλωβισμό.

Γι' αὐτὸ στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο ἡ Ἐκκλησία ἐπιθυμεῖ νὰ μᾶς πεῖ τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ μᾶς δείξει τὸν τρόπο ποὺ μποροῦμε νὰ φυλαγόμαστε καὶ νὰ διασώζουμε τὴν ὑπαρξή μας.

Μᾶς καλεῖ νὰ γίνουμε τηρητὲς τοῦ λόγου τοῦ Χριστοῦ πὼς «ὅσα ἔχουμε νὰ τὰ μοιράσουμε στοὺς φτωχοὺς γιὰ νὰ ἀποκτήσουμε θησαυρὸ οὐράνιο», καὶ ὅχι νὰ τραποῦμε σὲ φυγὴ μπροστὰ στὸ βαρὺ καθῆκον μας· νὰ περιπέσουμε σὲ λύπη, ὅπως ὁ ἀνθρωπὸς αὐτὸς τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου.

«Ἐκεῖνος, ὅταν ἄκουσε ἐτοῦτα τὰ λόγια, ἐπεσε σὲ μεγάλῃ λύπῃ γιατὶ ἥταν πάρα πολὺ πλούσιος», σημειώνει τὸ ἱερὸ κείμενο τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ. Καὶ ἔτσι ὁ ἀνθρωπὸς αὐτὸς, ἐνῶ εἶχε τὴ δυνατότητα γιὰ τὸ μεγάλο καλό, ἐντούτοις αὐτὴ τὴ δυνατότητα τὴν μετατρέπει σὲ ἀδυναμία.

Ἐνῶ μποροῦσε νὰ εἶχε ἔξασφαλισμένη τὴν εἰσοδό του στὴ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, μὲ τὴν φιλαργυρία καὶ φιλοχρηματία του κλείνει γιὰ πάντα τὴν πόρτα της καὶ μένει ἀπ' ἔξω.

Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς γνωρίζοντας ὅλη αὐτὴ τὴν ἀνθρώπινη στάση ἔναντι τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν καὶ τὴν στενότατη σχέση μ' αὐτά, εἶπε τό «πόσο δύσκολο πρᾶγμα εἶναι ὁ πλούσιος νὰ μπεῖ στὴ Βασιλεία τῶν Ουρανῶν».

Ἄν προσέξουμε ὅμως καλύτερα σ' αὐτὰ τὰ λόγια, θὰ παρατηρήσουμε πὼς ὁ Χριστὸς δὲν κλείνει τὴν πόρτα τῆς Βασιλείας Του σὲ κανένα. Ἔτσι δὲν εἶπε πὼς εἶναι ἀδύνατο, μὰ πὼς εἶναι δύσκολο. Τὸ ὅτι δὲ εἶναι δύσκολο διαφαίνεται ἀπὸ τὸ γεγονὸς πὼς ὁ πλοῦτος εἶναι ἔνας δυνατὸς πειρασμός, ποὺ καταντάει μιὰ καθαρὴ λατρεία καὶ ἀγάπη πρὸς τὸ χρῆμα. Εἶναι δηλαδὴ μιὰ εἰδωλολατρεία στὸ Θεὸ μαμωνᾶ, στὸ χρῆμα καὶ τὸν πλοῦτο.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μᾶς διαφεύγει ἵσως, εἶναι τὸ γεγονὸς πὼς τὸ εἰδωλό μας, ὁ πλοῦτος, εἶναι ἔνας θεὸς ψεύτικος καὶ ἀπατηλός. Γιατὶ μπορεῖ νὰ ύπάρχει σήμερα, καὶ αὔριο χάνεται, σβήνει, ἔξαφανίζεται. Ἐνῶ σήμερα χαιρόμαστε γιὰ τὰ πλούτη μας, αὔριο τὰ βλέπουμε νὰ γλιστροῦνε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ νὰ μᾶς φεύγουν. Καὶ τὸ σπουδαιότερο, ὅτι τὶς περισσότερες φορὲς ἀδυνατοῦμε νὰ κάνουμε κάτι. Αὐτὸ εἶναι τελικὰ ἡ τραγικότητα καὶ ἡ ἀπογοήτευσή

μας!

”Ετσι ή φιλαργυρία καὶ ἡ φιλοχρηματία μας μᾶς ὀδηγοῦν σὲ μιὰ θλιβερὴ κατάσταση ποὺ μᾶς γεμίζει ἀπελπισία. Εἴχαμε ἄλλωστε ἐκεῖ στηρίξει πολλά· τὴν ἴδια τὴν ζωή μας· καὶ βλέπουμε μέσα σὲ ἔλαχιστο χρόνο ὅλα νὰ κρημνίζονται καὶ νὰ διαλύονται.

Γνωρίσαμε σ' αὐτὴ τὴν ζωή πολλοὺς μὲ πλούτη καὶ δόξες. Ξαφνικὰ τὰ ἔχασαν ὅλα· τοὺς «ἔφυγε ὁ Θεός τους καὶ ἔμειναν στὸ δρόμο. Γιατὶ ὁ πλοῦτος εἶναι ἔνας ψεύτικος καὶ ἄπιστος Θεός!». Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη· ὁ Χριστὸς ὅταν μιλοῦσε γιὰ τὸ πόσο δύσκολη εἶναι ἡ εἰσοδος τῶν πλουσίων στὴ Βασιλεία Του, δὲν ἔννοοῦσε μονάχα αὐτὴ στὴν αἰωνιότητα. Μὰ καὶ ἐτούτη, ποὺ διανύουμε σ' αὐτὴ τὴν ζωή, δηλαδὴ τὴν Ἐκκλησία Του.

Σ' αὐτὴ δὲ τὴν Ἐκκλησία, οἱ περισσότεροι Χριστιανοὶ δὲν εἶναι οἱ πλούσιοι καὶ οἱ κατέχοντες. Αὐτοὶ ἔχουν προσκολληθεῖ στὰ πλούτη τους, σ' αὐτὰ ποὺ κατέχουν. Τὰ ἔχουν κάνει θεό τους καὶ ἔτσι ξεγελοῦν τοὺς ἑαυτούς τους.

”Ετσι δὲν τὴν χρειάζονται ἀσφαλῶς τὴν Ἐκκλησία. ”Έχουν τὴν δική τους βασιλεία, τὸ δικό τους θεό. Γι' αὐτοὺς ἡ Ἐκκλησία εἶναι καλὴ καὶ ἵσως εἶναι ἀνεκτή, γιὰ νὰ παρηγορεῖ τοὺς πτωχοὺς καὶ νὰ τοὺς δίνει ἐλπίδες! ”Όμως ἀντίθετα στὰ ὅσα αὐτὸι πρεσβεύουν, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι χῶρος ἔξαγνισμοῦ τῶν πάντων καὶ σωτηρία δική μας. Ἐκεῖ μέσα ἔχουν θέση ὅλοι, καὶ οἱ πλούσιοι καὶ οἱ πτωχοί, γιατὶ ὅλοι βρίσκουν τὸ σκοπὸ τῆς ὑπάρξεώς τους καὶ καλοῦνται νὰ τὸν ὑπηρετήσουν μὲ πιστότητα καὶ δικαιοσύνη.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, μὴν κάνουμε καὶ ἐμεῖς τὸ λάθος νὰ νομίζουμε τὸν πλοῦτο εύτυχία, μήτε ὅμως καὶ δυστυχία. Οὕτε τὸ ἔνα ἰσχύει οὕτε τὸ ἄλλο, γιατὶ τὸ ἴδιο πρᾶγμα στὰ ἀνθρώπινα χέρια γίνεται εἴτε εύτυχία εἴτε δυστυχία.

Χρειαζόμαστε λοιπὸν προσοχὴ μὴν ὄλισθήσουμε στὸ χῶρο τῆς φιλαργυρίας καὶ φιλοφρηματίας. Γιατὶ ὁ πλοῦτος ἐνέχει κινδύνους πολλοὺς καὶ πρέπει νὰ γνωρίζουμε νὰ τοὺς ξεπερνᾶμε. Νὰ γνωρίζουμε δηλαδὴ τὸν τρόπο ποὺ ἐμεῖς θὰ κουμαντάρουμε τὸν πλοῦτο ὅπως πρέπει καὶ ὅχι αὐτὸς νὰ μᾶς τραβάει ἀπὸ τὴν μύτη.

Ἄλλὰ τελικὰ ὅτι καὶ ἀν εἴμαστε, εἴτε πλούσιοι εἴτε πτωχοί, ἔνα εἶναι τὸ ζητούμενο· νὰ ἔχουμε ἀγάπη καὶ πίστη πρὸς τὸ Θεὸν καὶ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

”Αν ἔτσι πορεύομαστε στὴ ζωὴ αὐτή, τότε θὰ γνωρίσουμε πῶς νὰ χρησιμοποιοῦμε τὸν πλοῦτο μας καὶ πῶς ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ νὰ σηκώνουμε τὴ φτώχεια μας. Γιατὶ καὶ ἡ μιὰ περίπτωση καὶ ἡ ἄλλη εἶναι σύμφωνη μὲ τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ. Καὶ ταυτόχρονα μᾶς ἀνοίγει τὴν πόρτα, γιὰ νὰ μποῦμε καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ στὴ Βασιλεία Του.

Արշակ. Ն.Պ.

[dkpdf-button]